

De lämnar allt och seglar mot Medelhavet

Ett nytt liv väntar. Om sju månader lämnar de blivande långseglarna Ralf och Ingalill allt för ett varmare klimat vid Medelhavet. En hel del praktiska förberedelser återstår. Men hur förbereder man sig för att vara borta från familjen så länge?

Det är i början av oktober månad och kylan har tagit ett fast grepp om Bondöns hamn. Båtarna står uppradade på en stor grusplan med förstävarna riktade bort från havet. De har vänt det kalla havet ryggen och blir nu redigt ompysslande inför vinterns förvaring.

Segelbåten Victoria, 35 fot lång, har stått på land i tre dagar och det mödosamma arbetet med att vinterkonservera henne är snart klart. I båtens ruff fixar piteborna Ralf och Ingalill Lindahl med de allra sista sysslorna. Båtmotorn ska tömmas på havsvatten och fyllas med glykol och en avfuktare startas. De jäktar, helst ska allt vara klart innan mörkret faller och det har redan börjat skymma.

- Igår jobbade vi sent. Vi fick ställa bilen framför båten med helljusen på, för att överhuvudtaget se någonting, säger Ralf.

Han sitter på knä, inklämd i en trång passage intill en lucka som leder till motorn. Byxknäna är trasiga efter alla möten med båtens durk. Den svarta mössan har i all arbetsiver glidit upp på toppen av den vithåriga hjässan. Det är kallt och både öron och nästipp har blivit kylbitna. Ingalill tittar fram ur akterruffen bakom hans rygg, hon får knappt upp dörren. De växlar några ord innan hon tränger sig förbi sin make.

De teakbeklädda, glatta väggarna är lätt fuktiga av kylan. Från sittbänkarna har dynorna plockats bort och plywooden blottats. Verktygen ligger utspridda lite här och var. En skruvmejsel har kommit bort, men återfinns snart på köksbänken.

I 34 år har Ralf och Ingalill varit gifta. Det märks att de vet var de har varandra. De är vana att samarbeta och har en outtalad arbetsfördelning.

- Ska vi ta hem det här? Frågar Ingalill och visar fram en bunt nogsamt vikta små gardiner.
- Är vi klara här inne snart? Frågar Ralf.

Frågorna utbyts hastigt och svaren är korta utan att vara ovänliga. De är där för att arbeta.

Kanske är detta sista gången på flera år som Victoria ska vinterkonserveras. Till sommaren, när dynorna åter lagts på plats, gardinerna hängts upp och Victorias köl återigen omslutits av

havsvatten, styr skutan mot Medelhavet. Paret ska, i samband med pension, uppfylla sin gemensamma dröm om en långsegling. De längtar efter medelhavsklimatet och den frihet som livet i segelbåten kan erbjuda. De har pratat om att komma tillbaka först om tre år.

Innan avfärd har Ralf och Ingalill mycket praktiskt att ordna med. Huset de bott i sedan 1980, och där deras barn vuxit upp, ska tömmas och säljas. Till våren ska Victoria rustas för att klara seglingen. Ett ankarspel, en radar och en livflotte ska införskaffas. Eftersom båten blir paret's nya hem, ska solpaneler installeras. Utöver detta ska ett kanalintyg ordnas och ett internationellt certifikat tas. Alla praktiska sysslor berättar de gärna och mycket om.

Men egentligen är det inte det praktiska som tar mest kraft och energi. Bakom sig lämnar paret sina fem vuxna barn med familjer och Ingalills mamma. Något som är svårare att prata om.

Mestadels har reaktionerna från familjen varit positiva, men Ingalills mamma är rädd för havet och därför mycket orolig. Ingalill gräms dessutom över att yngsta barnbarnet bara är ett halvår när de åker.

- Jag vet inte hur det kommer att kännas att vara ifrån varandra så länge. Men vi kan ju alltid återvända om vi inte trivs. Dessutom finns det många sovplatser i båten. Barnen kan komma ner och segla med oss i omgångar. Kanske kan mamma också komma ner, när vi ankrat på någon härlig plats, säger Ingalill.

När sysslorna inne i båten är klara fortsätter arbetet utomhus. Kylan har fått den blå presenningen som täcker segelbåten att stelna och bli bångstyrig. Ingalill klättrar smidigt upp och ned för stegen i aktern och drar åt presenningen med rep och gummistroppar. Båten ska skyddas, ingen snö får komma in.

Från paret's pickup som står parkerad intill båten hörs ett svagt gnyende. När Ralf öppnar bildörren rusar Cita, paret's svarta, lurviga, portugisiska vattenhund ut. Hon springer iväg över den stora uppställningsplatsen mellan båtarna och havet med nosen i vädret och svansen viftandes likt en propeller. Här känner hon sig som hemma, det är tydligt. Båtlivet är hon van vid. Ingalill blickar mot Cita.

- Denna resa blir för tuff för henne. Mellan Kiel och Medelhavet är distanserna för långa. Vi får nog skicka efter henne när seglingen blir lättare alternativt lämna henne här i Piteå, säger Ingalill.

Skymningen har lagt sig och det är dags att bege sig hemåt. Vinterkonserveringen är klar. Det är tydligt att Ralf och Ingalills resa redan börjat, även om Victoria står på land.

- Det blir sista julen i huset, vi får räkna med fullt hus, säger Ingalill.
- Ja, det blir fint, säger Ralf och möter blicken från sin livskamrat och skepparkollega.

Skribent: Frida Åkerström (2018)